

Ú T K E R E S Ő K

TÓTH ENIKŐ

Kedves Olvasó!

Sokan az emberélet útjának felén egy sötét erdőbe jutunk, akár a középkorban élő Dante. Mi azonban nem jutunk el a pokol kapujáig, csupán saját életutunkat keressük, akár irányt váltva, akár újra felfedezve...

Ezeket a verseimet olyan felnőtteknek ajánlom, akik eltévedtek a sors útvesztői között, így szükségük lehet valamilyen plusz motivációra, mely lehet akár a költészet is. Verseimmel rávilágítok pár olyan problémára, melyet talán megéltél már, így újra élheted, s megmosolyoghatod akkori önmagad, tükröt tartva az időn át.

Napjaink felnőttjei hamar hoznak döntéseket, sokszor újra teremtünk, szelektálunk életünkben. Mégis a fő kérdés, hogy jól döntöttünk-e bizonyos helyzetekben? Útkeresőként kívánom, hogy megtaláld a helyes utat és verseim adjanak segítséget az élet labirintusán át, hogy boldog lehess!

Szeretettel írom verseimet Neked és Veled együtt várom az élet csodáit!

Tóth Enikő: a szerző

Tartalomjegyzék

Útkeresők
Magamra maradok!
Ha elmegy a gyermek...
Munkába menet
Otthonod
Majdnem szerelem
Felejtés
Negyven után
Már nem értem...
Megfásult
20 év után...
Talán egyszer
Változás
Vedd észre!
Ne bánts mást!
Kapcsolat
Engedd el!
Távolság
Örök probléma
Generációk harca
Az életed az iskolád!
Benned él!
Szeretnélek!
Sepregetünk...
Ma nem divat!
Elfogyott!
Szerepeink!
Bezárt világ!
Tiéd marad
Emlék
Ami ma...
Mind ami kell!
Utak között
Kardos Sarolta: Utószó

Útkeresők

Néha megtörik a lét,
nem tudod, hogy merre,
Nem indulnak el feléd,
sorsod megkeresve...

Utadat magadnak kell
megtalálni újra,
Lesz majd, ami felemel,
valóságba bújva!

Sok ma az útkereső,
bennünk van a kényszer,
De ne hulljon rád eső,
fel kell érni ésszel...

Mindig vannak kezdetek,
aztán jönnek végek,
Úton néha temettek,
sajnos ez az élet...

Labirintus fényein
veled van a hited,
S emléked reményein
marad élő kincsed!

Magamra maradok!

Magamra maradok,
jobb, ha nem hazudok,
Ki lesz, ki hazavár?

Egyedül sétálok,
mindent csak félvállról
Veszek, már nincs szabály!

Hol és mikor kivel
lesz még, ki elvisel?
Elveink hullanak,

Aztán a boldogság,
léteden foltot vág,
Vágyaktól gyúlt szavak...

Hidd el, hogy szép lehet
még a te életed,
Magányod eltörlik...

Megadod önmagad,
tiéd egy kapcsolat,
S felszedik kincseid!

Ha elmegy a gyermek!

Még nem voltál, úgy vártalak,
baba lettél, pár pillanat,
Kisgyermekként öleltelek,
iskolásként neveltelek!
Gyermekkorod futva mesél,
minden érzés rólad beszél,
Élő könnyek gyöngyfüzére,
felnőttkorig elkísérve...

Elindultál, csodák várnak,
vedd be még a régi várat,
Keress és kérj tanácsokat,
nevelgesd új hajtásodat!
Megfőzöm a kedvencedet,
magaddal azt elviheted,
Emlék szeletekből tortád,
felnőtt korod így rakom rád...

Munkába menet!

Munkába menet a hajnal
sok kicsi álmot idéz,
Tavaszi lét virulással
régi szerelmet ígéz,
Munkahelyednél, a téren,
reggel még oly nagy a csend,
Nem érted, a faliképen
miért feszül újra a rend...

Munkába menet találhatsz
baráttól emberi szót,
A zavarosban halászhat
egy-két új tennivalót,
Mire a reggeli kávé
töltöd, új napod éled,
Legyen ki mögötted hátvéd,
ismer és így szeret téged!

Otthonod...

Otthonod a menedéked,
benne él a célod,
Eljön majd a napod vége,
s kigyúl majd a fény ott!

Ízlésed és a világod
otthonodon látszik,
Emlékből él a hiányod,
képzeleted játszik!

Otthonod mind tudja rólad,
mit és hogyan éltél,
Mikor hangzott égi szózat,
hol és kitől féltél?

Szentélyed és véleményed,
a világról egyben,
Változatos képregényed,
ott suhan el csendben...

Majdnem szerelem

Találkozás,
barátkozás,
Azt gondolod, szép lehet!

Újrakezdve,
megteremtve,
Változtatod életed!

Harmatcseppben,
két kezében,
Őrzöd meg a másikat...

Új érzések,
nagy kérdések,
Meddig tart az áhítat?

Rájössz lassan,
mozdulatban,
Más, mint te vagy, nem vitás!

Illúzió,
feloldozó,
Tévedés volt, semmi más!

Felejtés

Elfelejttem arcodat,
mikor csendben alszol,
Már nem hallom hangodat,
ahogy belépsz, akkor!

Felejttem az életed,
szokásaid sorra,
Mindent, ami szép lehet,
ez az ember sorsa!

Elfelejttem félelmem,
hogymi lesz majd egyszer,
Ha véget ér életed,
s nem segít a gyógyszer!

Elfelejttem vitáink,
újra magam lettem,
Már semmi nem hiányzik,
biztos, hogy jól tettem?

Negyven után...

Nem alkuszol, nem ígérsz,
szívességet ritkán kérsz,
Benned él a bölcsesség,
lelkedben van az egység!
Szemed alatt szarkaláb,
ne vedd észre legalább,
Ez még nem az öregkor,
újrakezdhetsz bármikor!

Már sokan megszerettek,
munkája él kezdednek,
Alkalmazkodni nehéz,
szól a szív, de tilt az ész!
Negyvenesként minden más,
árnyékból fény álmodás,
Életeddel, mi drága,
felelgetsz a világra!

Már nem érted!

Már nem érted gyereked,
tolja csak a szlenget,
Kérdésben a felelet,
megtöri a rendet!

Virtuális valóság,
életének része,
Amíg te csak órá vársz,
távolságtól félve!

Már nem érted társait,
kinek mi hiányzik,
Létének villámait,
mit az élet játszik...

Megfásult...

Megfásult kapcsolat,
érintés megfagyott,
Távoli mozdulat,
éjszakád rég halott!

Megfásult érzések,
közhelyes az élet,
Hideg ölelések,
másikat nem érted!

Talán, ha lángodat
megtalálnád újra,
Rózsaszín álmodnak
fénye mögé bújva?

Megfakult világod
meg lehet menteni,
S meglesz, mi hiányzott,
el lehet kezdeni...

Múltból sok szép emlék
köt még a másikhöz,
Élményed a kellék,
ezért ne ásítózz!

Gondold át, mit szeret,
nézzél a szemébe,
S meglesz a felelet,
önmagad átlépve!

20 év után...

20 év után lelépett,
megkérdezted, nem értett,
Csak a másét akarta,
sebeit elvakarta.

Házasság, mi porba hullt,
nem volt bölcs és nem tanult,
Szerelméért hirtelen
átlépett egy életen!

Nem sírnak a gyerekek,
nekik nincsen felelet,
Megpróbálsz hármásban,
új a helyzet, váratlan,
Húsz év csupán ennyi volt,
képkeretben üres folt,
Kiszakadt a pillanat,
így lettél újra szabad!

Talán egyszer...

Múlik az emberi lét,
néha mi túl nagy a tét,
Sok kicsi várákozás,
benned a vágyakozás,
Egyszer a tiszta jövő,
eljön a boldog idő,
Lángba borulhat a szív,
éled a szikra, mi hív...

Változás

Sokat eszel, nagy a hasad,
ronda vagy és túl kövér,
Hol vannak dicsérő szavak?
nem tudod, mi mennyit ér!

Hajadban a szürke szálak,
távolból az üzenet,
Idő, ami meg nem állhat,
nyissa ki a füledet!

Megváltoztál, megváltoztak,
közös út a változás,
Idő rostán fennakadtak,
de ez nem egy rossz szokás!

Fogadd el a változásod,
magadban békét teremts,
Jellemedben él jóságod,
örökké, ezt ne felejtsd...

Vedd észre!

Tavaszi hajnal,
ébredő Nap sugarán,
Vár madárdallal!

Egy nyári este,
mámoros éj csillaga,
Vágyadat leste!

Néha az őszben,
levélárban fekvé én
Így elidőztem...

Teledben ünnep,
karácsony fénye mögött
Kalácsot sütnek!

Érezd a szépet,
évszakok múlnak ma el,
Bennük az élet!

Vedd észre végre,
csodákban élő varázs
Fut évről évre!

Ne bánts mást!

Ne bánts a barátod,
veled van, na látod!

Ne bánts a szerelmed,
ha némán felelget...

Nézd csak a gyermeked,
bántani nem lehet!

Szemében ragyogás,
mind megvalósulás...

Ne bánts a sorsodat,
léte pár mozdulat!

Maradjon, ki szeret,
építi jellemed...

Te soha ne bánts mást,
másokon ne vágj fát!

Néha mi túl merész,
önkritika nehéz...

Szeresd az életed,
s őrizd meg, kit lehet!

Engedd el!

Engedd el a fájdalmad,
soha ne várj szánalmat,
Nyugalom lesz, mi áthat!

Engedd el a félelmed,
Isten adhat védelmet,
Hittel élni így lehet!

Engedd el, mi nem volt jó,
mindig jön egy igaz szó,
Az élet nagy tanító!

Engedd el az emléked,
amikor már a lélek
Útját törik kétségek...

Téged vár egy szebb jövő,
önmagad megteremtő,
Rossz dolgokat temető!

Irányítsd a létedet,
engedd el, mi megvezet,
S boldog lesz az életed...

Kapcsolat

Megértenél?
Megértelek!
Velem jönnél?
Veled megyek!
Így indulunk egymás mellett,
Kéz a kézbe kapaszkodva,
Várva azt, amit majd kellhet,
Értékelni akadozva...

Megtalállak?
Megtalálhatsz!
Vigyázz, bármit elhibázhatsz,
Tudod, erős akaratban
Áll a szellem szakadatlan!

Enyém vagy már?
Tiéd vagyok!
Téged várlak, érted adok
Hálát az én Istenemnek,
Ki átadott életemnek...

Távolság

Távoli csendből indul az ember, fényben az árnyék,
néha a pillanat él, rezdül a régi magány,
Mégis, az élet hozza csodáit, tiszta ajándék,
így közel enged a lét, s boldog idő, ami vár...

Örök probléma

Mindig a téma,
Benned a séma,
Ki mitől fél ma?
Örök probléma...

Mindig az érzés,
Ezernyi kérdés,
Hol ér a lépés?
Benned a féltés...

Néha a bánat,
Mondd, mire várhat?
Tépi ruhádat,
Szórja imádat...

Csak szeretetben,
Élj szépen csendben,
Nem nevetlen
Megfelelekben...

Aztán a téma
Elsimul, nézd ma,
S elmúlik mind az
Örök probléma!

Generációk harca!

Mást akarunk,
más a bajunk,
Talán egyszer megalkuszunk!

Megalkuvás,
régi szokás,
Egyben az alkalmazkodás...

Más az utunk,
szembe futunk,
Mégsem mindegy, hová jutunk?

Együtt, ki él,
közös a cél,
Együtt legyen boldog a tér!

Az életed az iskolád!

Az életed az iskolád,
mi megmutatja önmagát,
Egy állomás egy tanterem,
mi elkísér az éveken,
Sok érintés, mely porba hull,
majd újra él váratlanul...

A sorsod ismét megtanít,
bár van, mi néha elvakít,
A hatalom vagy szenvedély,
léted ekkor túl sekély,
Aztán jön egy pillanat
és szétfoszlik egy perc alatt!

Az életed az iskolád,
hol mindig új nap vár terád,
Új érzések és emberek,
de ne add soha lelkedet,
Mert árulni azt nem lehet,
mi alakítja jellemed!

Sok tanterem, sok álmodó
osztály fényein átfutó,
Ember maradj, hisz mély a hit,
jószág és béke örök híd,
És bármi ér vagy vár reád,
az tesz bölccsé sok éven át...

Benned él!

Benned él a végtelen,
színes életképeken,
Gyermekkorod kékjével,
megérint a békével!

Hozzád jár a kétséged,
minden, mi tiéd, félted,
Megőriznéd magadnak,
felépített szavaknak!

Veled lépdél az idő,
utadat megteremtő,
Sorsodat irányítva,
hibáidon javítva!

Benned élő félelmek,
hamis szóval kérlelnek,
Ne adj nekik nagy teret,
irányítsd az életed!

Veled él a szeretet,
segítsd azt, akit lehet,
Vannak, akik várnak rád,
megélve sok új csodát...

Benned maradjon a hit,
hordva a lét titkait,
Élő a felismerés,
isteni gondviselés...

Szeretnélek!

Szeretnélek szeretni,
egész éjjel ölelni,
Kezed pihen kezemben,
érzés, mi a végtelen!

Minden reggel nevetve,
a gondokat feledve,
De elfogad gyermeked,
megérti a kezdetet?

Több gyerekből új család,
e kívánság nem csalárd,
Talán ők is megértik,
régí álmuk nem féltik!

Szeretném, ha jó volna,
nem nézve a sok gondra,
Életünkben sok darab,
eggyé lesz a pillanat!

Sepregetünk...

Sepregetünk értékeket,
földre hullott álmokat,
Rég megsárgult fényképeket,
emléked az áldozat!

Sepregetünk tiszta szóval,
magyar nyelven örömet,
De ha elmegy sok fiatal,
nem lesz abból köszönet!

Sepregetjük magyar kenyér
rég megszáradt morzsáit,
Az lehet csak igaz vezér,
ki minden bajt elhárít!

Sepregetnek hamuvá lett
szerelmekről virágot,
Tiszteld, ki körülvesz téged,
ne hagyd el a családot!

Szőnyeg alá is sepernek,
csak néznek a gyerekek,
Amit itt épp ők keresnek,
az a tiszta szeretet!

Ma nem divat!

Ma nem divat verset írni,
rímmel és mértékkel élni,
Széttört világ az állandó,
szabadvers az irányadó!

Ma nem divat levelezni,
érzéseket elemezni,
Szentimentalista éned,
Facebookon követ téged!

Ma nem divat kézfogásban
hinni, végig egy családban,
Gyermeklelkek, mint szilánkok,
széttörnek, ha nem vigyáztok!

Ma nem divat, mégis néha
kérded sorsod, mi a célja?
Isten házában a lélek
boldogan örül a fénynek!

Szeretetet, emberséget,
átadni a kedvességet,
Örök törvény az ég alatt,
még akkor is, ha nem divat!

Elfogyott!

Elfogyott a pénz,
majd megáll az ész,
Így most mennyit érsz?
nem menekülsz!

Túl nagy lett a csend,
mi most körbeleng,
S gondjaid felett
ülsz egyedül...

Elfogyott a hang,
nincsen semmi rang,
Csak lélekharang
az, mi segít!

Álmod asztalán
gazdag vagy talán,
Valód az talány,
messze repít!

Pár nap és lesz pénz,
akkor újra élsz,
Nem kilóra mérsz
félelmeket!

Bölcs vagy és erős,
másért felelős,
Ne játssz, mint egy hős,
érzelmeket!

Szerepeink!

Szülő vagy, ki gyermekedért
bármikor a harcba száll,
Mindenféle közös célért,
megoldásokra talál!

Társ vagy, kinek tetteiért,
felelős a létezés,
Ezért a szép kezdetekért
ne érjen el kétkedés!

Szerető vagy, ki minden nap
szerelmével megfizet,
Boldogságod el sose fagy,
éld hát meg az örömet!

Magányos vagy, szobád falán
távolság szőtt emléket,
Te is tehetsz róla talán,
miért kergetsz pár ködképet?

Ember vagy, ki hibáiból
megpróbálhat tanulni,
Igazság az irányítód,
ne tanulj meg hazudni!

Gyermek vagy és gyermek maradsz
szüleidnek szívében,
Hiába a korral haladsz,
ez a legtisztább érdem!

Szerepeid bőségesek,
behálózzák napjaid,
Ne legyenek önkényesek
lelkedben a titkaid!

Önmagadat összegyúrva,
világod is szebb lehet,
Szerepekben összebújva,
megérint a szeretet!

Bezárt világ!

Száll a labda lenn a téren
magában,
Mi jár most fenn a gyermekek
agyában?
Telón játszanak ezerrel,
tabletoznak gyors kezekkel
a házban!

Száll a hinta, a kisgyerek
elrepül,
Csengőhangnak épp egy tücsök
hegedül,
Anyuka telefonál éppen,
új pasiját fűzi szépen,
elmerül...

Buszra szálllok, pókerarcú
emberek,
Hozzászólni én senkihez
nem merek,
Ha bajod van emberséget,
elvárni a segítséget,
nem lehet!

Jön a május, indulhat a
szerelem,
Virtuális kapcsolatom
keresem,
Az, hogy ki vagy, kit érdekel?
posztolj sokat jó képekkel,
meglelem!

Tömött sorban megy a tömeg
előre,
Játékosban épp felérsz a
tetőre,
Nem figyeltél, így orra buksz,
nagyot estél, talán tanulsz
belőle!

Meddig tart még ez a világ,
nem tudom,
Főként ha a játék végét
elbukom,
Mosolyogj és néha nézz fel,
boldogabb lesz így az élet,
megsúgom!

Tiéd marad...

Tiéd marad a pillanat,
mit el sose törnek,
Apró csillag fénye alatt,
érintsd meg a földet...

Tiéd marad a szerelem,
ami el nem csábít,
Gondolatával türelem,
örök létben áll itt!

Sok szép álom tiéd marad,
újra megteremted,
Világodból lépj az útra,
megtörve a csendet!

Tiéd minden, mit szeretnél,
ha félelem nincsen,
Mindenért egy kicsit tegyél,
s veled lesz az Isten!

Emlék

Szívünkben éled,
kérlelve téged,
Keresd a szóban,
nem alkuvóan,
Keresd a dalban,
égi alakban!

Majd jön az álom,
így a határon,
Átkarol mélyen,
kéri, hogy éljen,
Felismerésed:
az emlékképed!

Ami ma...

Ami ma széttörött sorokból költészet,
ihlete hiányos, meg sose kísérthet!

Ami ma divatként áramlik szüntelen,
léte pár villanás, s lehullik ügyetlen!

Aki ma ünnepelt, de kik a celebek?
az, kinek szövege téged még át nem vert...

Ami ma fárasztó, mindig maszkok alatt,
belőled minden nap lehull pár kődarab!

Ami ma félelmed, Európát ha nézed,
terrornak sebéből véreznek a kések!

Ami ma méltóság, benned is feléled,
higgy egy szebb jövőben, teremtsd meg békédet!

Újra könnyebb lehet, ami ma még nehéz,
ne feledd, veled van fentről az égi kéz!

Mai világunkban sok minden változó,
éljen szereteted, ez lehet állandó!

Mind, ami kell!

Várd a csodát,
éveken át,
Van, mire nincs magyarázat!

Szikla hited,
tisztá szíved,
Tettben is él az alázat...

Kéred a szót,
mindig a jót,
Hullik a földre le bárhol!

Légy te a kéz,
s álmod idéz,
Régi mesékből a bátor!

Nagy szerelem,
nincs türelem,
Vár csak a hűlt helye végül!

Álmodozás,
várakozás,
Néha a lét beleszédül...

Érc akarat,
évek alatt,
Festi meg újra a képet!

Mind, ami kell,
égig emel,
Őrzi az egyéniséged...

Utak között...

Kiválasztom, megtalálom,
ne maradjon régi álom,
Megérkeztél, utad indul,
gondolatod is kitisztul!

Utak között lép a lélek,
mi a jó és mi a méreg?
Nem tudhatod azt előre,
áttérhetsz a terelőre...

Ha utad rossz, észreveszed,
nyújtsd csak ki a két kezedet,
Mindig lesz majd segítséged,
aki ugyanoda téved...

Járt utad a járatlanért
el ne hagyd egy vélt holnapért,
Egód nehogy mindent törve,
járjon az utakon körbe!

Utam nehéz, mégis megyek,
neked is a világ kerek,
Érints, érezz, megtalálod
helyed és a kívánságod...

UTÓSZÓ

Tóth Enikő Enci ezen kötetében kitűnő iránymutatást, rávilágítást kaphatunk, hogy felnőttkori „mélységeinkkel” nem vagyunk egyedül, nem vergődünk magányosan az adott helyzetben.

Néha talán tényleg pont az egyik vers is elég a kötetből, másnak talán az egész kötet végigolvasására van szükség, hogy tükröt vagy iránytűt tartva élénk, megtaláljuk az utat, amerre haladnunk kell, és más megvilágításban láthassuk az előttünk vagy mögöttünk álló, rögökkel, kövekkel megtűzdelt életünket.

Mint „útkereső” fontos, hogy tudd, egy útnak van kezdete és vége. Az is fontos, ha az egyik útnak a végére értél, nem azt jelenti, hogy nincs tovább. Azt jelenti, ideje egy másikra lépni, mely tele lesz új nehézségekkel, titkokkal, csodákkal és egy biztos valahova vezet...

Önmagad mélyebb megismeréséhez, új lehetőségek felfedezéséhez, megéléséhez...

Egy a fontos, utunk során ne térjünk le a hit ösvényéről.

Higgyük, hogy mindig van remény és mindig vannak ránk váró új csodák, lehetőségek, emberi kapcsolatok. Nem vagyunk egyedül...

Végezetül köszönöm kedves költőnknek és egyben igaz barátomnak e csodás kötetet, mely fényes tükör vagy kézfogás lehet életünk útján.

Tisztelettel és szeretettel: Kardos Sarolta